

душието на българитѣ. Когато Селимински, за да даде правиленъ ходъ на дружеството, заклѣлъ членовѣтъ върху евангелието въ името на вѣрата прѣдъ свещеника попъ Исидора и никой не е смѣлъ да измѣня на братството, едва тогава Селимински заговорилъ — съ тайнствения гласъ на въодушевенъ агитаторъ — за патриотичната цѣль на братството... Въ Сливенъ по онова врѣме е имало само гръцки училища, та Селимински помислилъ и за българско, затова и отворилъ такова въ двора на черквата св. Никола. Тамъ той прѣподавалъ математика, физика, география и отечествена история. Както съ своитѣ политически възгледи, тѣй и съ своитѣ възгледи по учебното дѣло, Селимински е изпрѣдилъ твърдѣ много своето врѣме, което не бѣ подготвено още нито за едното, нито за другото. Около Селимински започнали да се трупатъ ученици отъ Шуменъ, Карнобатъ, Жеравна, Ст.-Загора. На всѣкждѣ, чрѣзъ всички свои довѣрени, той е говорилъ за основаване на братства и въ другитѣ градове. Властѣта не обръщала внимание, понеже била заета съ гръцкото възстание.

Въ 1827 год. Селимински се е срѣщналъ въ Сливенъ съ единъ минаващъ оттамъ руски офицеръ, разговарялъ е съ него по българскитѣ работи, ходилъ въ Шуменъ да основава братство, срѣщналъ се съ единъ руски пощенски куриеръ, отъ когото научилъ, че идущата година руситѣ ще обявятъ война на турцитѣ, та изобщо Селимински е напрѣгналъ всички свои сили да подготви почва за едно народно повдигане, обаче, той, опитниятъ Селимински, прѣдвиждалъ и скърбния край, съ който се бѣ свършвало гръцкото възстание. Властѣта подосѣтила за нѣговата дѣйность и го потърсила, но Селимински избѣгалъ въ 1828 год въ Пловдивъ, дѣто се условилъ за учителъ и прѣстоялъ тамъ една година, па се завърналъ въ Сливенъ, когато руситѣ го били вече прѣвзели — на 11 августъ 1729 година. Обаче, сжщата година, прѣзъ м. септември